

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. A. K.**, zastoupen Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 15, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2009, č. j. 58 Ca 15/2008 – 28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2009, č. j. 58 Ca 15/2008 – 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce: Ing. A. K. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2009, č. j. 58 Ca 15/2008 - 28, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 30. 6. 2009, č. j. 58 Ca 15/2008 – 28, zamítl žalobu Ing. A. K. proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 8. 2. 2008, sp. zn. KÚOK/3866/2008/ODSH/359, č. j. KÚOK/12576/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce Ing. A. K. proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 28. 11. 2007, č. j. SmOl/AŘMV/2/1503/2007/Sla., a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že rozhodnutím prvostupňového správního orgánu byl žalobce uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že dne 26. 7. 2007 v 11.35 hod. při řízení automobilu tov. značky Hyundai Accent, registrační značky x, v Olomouci na ulici Polská předjížděl na přechodu pro chodce vozidlo Iveco Autoškola Novotný, registrační značky y, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 5500 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových

vozidel na dobu 6 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Krajský soud posoudil výpovědi svědků jako věrohodné a pravdivé a dospěl tak k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný správní orgán také náležitě odůvodnil, proč považoval výpovědi svědků za věrohodné, které tak spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise tvořily ucelený důkazní řetězec, z něhož bylo možno spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. V této souvislosti neshledal důvodným tvrzení žalobce, že je řada rozporů ve výpovědích svědků, kteří měli vidět žalobce předjíždět na přechodu pro chodce. Svědci vypovídali hodnověrně a nelze jim klást za vinu, že každý z nich jinak hodnotil některé údaje jako např. přesnou barvu vozidla, přesný čas události, apod. Tvrzení svědků jsou totiž pouze jejich odhadem a nemusí být naprosto přesné. To však ještě neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivitu jejich výpovědí. Nebylo rovněž žádných důvodů pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů. Tito veřejní činitelé - na rozdíl od žalobce - neměli na věci a jejím výsledku žádný zájem, a vykonávali jen svou služební povinnost, z níž nevybočili. Proti výpovědi těchto svědků stojí jen tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně, která se naopak jeví jako nevěrohodná, pokud žalobce polemizuje s realitou některých údajů, jimiž ostatní svědci popisovali událost, a před správním orgánem tvrdil, že na přechodu pro chodce nepředjížděl. Krajský soud, i přes námitky žalobce, nemohl zpochybnit ani věrohodnost výpovědí svědků M. Z. a P. N. (osádka vozidla autoškoly). Je tomu tak proto, že právě zkušební komisař a učitel autoškoly v okamžiku výkonu zkoušky v autoškolě jsou ještě vnímavější k porušování dopravních předpisů než ostatní účastníci silničního provozu. Žalobce byl proto právem uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích, a stavu věci a zákonu odpovídá i uložená sankce, která byla vyměřena při dolní hranici zákonného rozpětí. Žaloba proto nemohla mít úspěch a musela být zamítnuta jako nedůvodná.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů explicitně uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale obsahově uvedených i v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že v řízení vedeném u žalovaného správního orgánu a v řízení před krajským soudem nebyly provedeny jím navrhované důkazy, kterým byl jednak svědecký výslech npor. Ing. O. N. a jednak provedení znaleckého posudku či alespoň šetření na místě samém. Provedení těchto důkazů, které navrhl na svoji obhajobu, však bylo zvláště významné. Výslechem svědka N. měla být – s ohledem k posouzení subjektivní stránky údajného přestupku - zjištěna správnost dopravního značení na místě samém. Podle písemného vyjádření tohoto svědka, který je vedoucím dopravního inspektorátu Policie České republiky v Olomouci a soudním znalcem z oboru doprava, odvětví městská a silniční doprava, vyplývá, že dopravní značení stran označení přechodu pro chodce na místě samém bylo vadné a tato vada musela přivádět řidiče v omyl. Vada spočívala v tom, že první přechod pro chodce byl označen jak svislou dopravní značkou, tak i vodorovným značením, zatímco u druhého přechodu, vzdáleného od prvního přechodu cca 100 m, absentovala svislá výstražná značka, přestože mezi oběma přechody byla vodorovná přerušovaná čára, umožňující předjíždění. Nadto vodorovné značení včetně přechodu pro chodce byly značně sjeté a méně viditelné. Právě na základě místního šetření a podnětu tohoto svědka byly uvedené vady později odstraněny (doplněním chybějící svislé dopravní značky a změna středové čáry z přerušované na plnou, zakazující předjíždění). Právě tyto okolnosti však měly nesporný vliv na zavinění případného přestupku. Je tomu tak proto, že každý řidič má být včas, čitelně a předvídatelně informován o následných krocích, které musí při řízení vozidla učinit. Je tudíž naprosto nepřijatelné, aby popsané zmatečné dopravní značení na místě samém bylo přičítáno jemu jako řidiči motorového vozidla. Pokud by ovšem správní orgán provedl důkaz místním šetřením nebo alespoň situačním nákresem inkriminovaného místa, musel

by nutně dojít k závěru, že se jako řidič nemohl dopustit přestupku, jež je mu kladen za vinu. Přestože také na tento nedostatek správního řízení poukazoval v žalobě, krajský soud k němu při svém rozhodování nepřihlédl a ani se jím v odůvodnění nezabýval. Krajskému soudu je ovšem třeba vytknout další podstatnou vadu řízení, kterou je skutečnost, že velkoryse přehlédl významné rozpory ve výpovědích svědků. Tak především nebylo spolehlivě zjištěno, že by svědci M. Z. a P. N. v době spáchání údajného přestupku byli vůbec přítomni na místě samém. Je tomu tak proto, že nepůsobí věrohodně jimi udávané časové údaje o spáchání přestupku (9 až 10 hod.) oproti skutečnému času v 11,35 hod. a o hustotě provozu (podle těchto svědků značná, ale podle svědkyně N. a policistů prakticky nulová). K tomu ovšem přistupuje i jejich omezený a nedostatečný výhled z vozidla s jejich skálopevným přesvědčením, že přestupek skutečně spáchal a jejich neschopnost identifikovat jeho jako obviněného z přestupku a barvu jeho automobilu. Stejně tak musí trvat na svých pochybnostech o kvalitě vypovídacích schopností příslušníků Policie České republiky, kteří řádně neidentifikovali zjištěné svědky nacházející se na místě samém (např. spolujezdce ve vozidle obviněného z přestupku) a dodatečně nepřezkoumatelným způsobem zjistili totožnost osob údajně jedoucích ve vozidle autoškoly. Ostatně na chování zasahujících příslušníků policie si také podal stížnost. Správní orgán I. stupně pak vycházel při hodnocení výsledku těchto svědků ze závěrů nadřízených orgánů, kteří prošetřovali jeho stížnost, aniž by ovšem v tomto směru byl ve spise jakýkoliv relevantní podklad. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a současně požádal o to, aby kasační soud přiznal odkladný účinek jeho kasační stížnosti.

Žalovaný správní orgán se ke kasační stížnosti písemně nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je opodstatněná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že oznámením a předvoláním ze dne 25. 9. 2007 prvostupňový správní orgán jednak stěžovateli oznámil zahájení přestupkového řízení na základě oznámení Policie České republiky o přestupku ze dne 26. 7. 2007 a jednak předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na den 17. 10. 2007. Tohoto dne bylo provedeno ústní jednání za přítomnosti stěžovatele a svědků nstržm. L. P., P. N., M. Z. a H. N. Správní orgán I. stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že stěžovatel v Olomouci, při řízení osobního automobilu v Rooseweltově ulici, a to ještě před železničním přejezdem, dojel nákladní vozidlo s označením „Autoškola“, které jelo pomalu, přičemž obě motorová vozidla odbočila do ulice Polská. V této ulici na křižovatce Polská - Domovina pak započalo vozidlo řízené stěžovatelem předjížděcí manévr, a na přechodu pro chodce předjelo nákladní vozidlo. Posléze pak byl automobil řízený stěžovatelem zastaven příslušníky Policie České republiky v jednosměrné ulici vedoucí k ulici 17. listopadu. Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 28. 11. 2007, č. j. SmOl/AŘMV/2/1503/2007/Sla., byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích, neboť porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 26. 7. 2007 v 11.35 hod. při řízení automobilu tov. značky Hyundai Accent, registrační značky x, v Olomouci na ulici Polská předjížděl na přechodu pro chodce vozidlo Iveco Autoškola Novotný, registrační značky y, za což byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 5500 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 8. 2. 2008, sp. zn. KÚOK/3866/2008/ODSH/359, č. j. KÚOK/12576/2008, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele Ing. A. K. proti rozhodnutí

Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 28. 11. 2007, č. j. SmOl/ARMV/2/1503/2007/Sla., a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí. V žalobě proti uvedenému rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství namítal žalobce věcně stejné skutkové a právní nedostatky, jež jsou obsahem kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nebyl pomínut ani náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ostatně Ústavní soud v náleží ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, také konstatoval, že: „Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla – ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy – svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval

za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.)“.

Z uvedené judikatury vyplývá stěžejní zásada, že nepřezkoumatelné rozhodnutí správního soudu nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítl, že v řízení vedeném u žalovaného správního orgánu a v řízení před krajským soudem nebyly provedeny jím navrhané důkazy, kterými byly jednak svědecký výslech npor. Ing. O. N. a jednak znalecký posudek, či alespoň místního šetření z místa samého, jimiž měl být prokázán skutečný stav a správnost dopravního značení na tomto místě, jejichž výsledky byly jistě prokázaly ve svém souhrnu jeho nevinu ve vztahu k porušení ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích a ve vztahu ke spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích.

Stěžovatel již v žalobě vytýkal žalovanému odvolacímu orgánu, že správní orgány obou stupňů rezignovaly na svou povinnost, která pro ně vyplývala ze správního řádu č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když neprovedly v uvedeném směru žádné další dokazování výslechem svědka npor. O. N., vedoucího dopravního inspektorátu, vyžádáním znaleckého posudku či seznámením se s dopravním značením na místě samém.

Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu není patrné, že by se tento soud uvedenými žalobními námitkami stěžovatele zabýval, a ani není z něho zřejmé, proč správní soud nepovažoval za důvodnou tuto argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, ačkoliv tyto námitky má stěžovatel za klíčové, na nichž je postaven základ jeho žaloby. Stejně tak v odůvodnění rozsudku chybí jakákoliv úvaha a vysvětlení správního soudu, proč se těmito námitkami stěžovatele, které se jeví pro věc podstatnými, vůbec nezabýval.

Jelikož se uvedenými žalobními námitkami nezabýval krajský soud, nemůže přezkoumat stížní námitky, jež jsou obsahově stejné, ani kasační soud.

Stěžovatel v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká i to, že velkoryse přehlédl významné rozpory ve výpovědích svědků. Tak především nebylo spolehlivě zjištěno, že by svědci M. Z. a P. N. v době spáchání údajného přestupku byli vůbec přítomni na místě samém. Je tomu tak proto, že nepůsobí věrohodně jimi udávané časové údaje o spáchání přestupku (9 až 10 hod.) oproti skutečnému času v 11,35 hod. a o hustotě provozu (podle těchto svědků značná, ale podle svědkyně N. a policistů prakticky nulová). K tomu ovšem přistupuje i jejich omezený a nedostatečný výhled z vozidla s jejich skálopevným přesvědčením, že přestupek skutečně spáchal a jejich neschopnost identifikovat jeho jako obviněného z přestupku a barvu jeho automobilu. Stejně tak musí trvat na svých pochybnostech o kvalitě vypovídacích schopností příslušníků

Policie České republiky, kteří řádně neidentifikovali zjištěné svědky nacházející se na místě samém (např. spolujezdce v jeho vozidle), a dodatečně nepřezkoumatelným způsobem zjistili i totožnost osob údajně jedoucích ve vozidle autoškoly. Konečně správní orgán I. stupně vycházel při hodnocení výsledku těchto svědků ze závěrů nadřízených orgánů, kteří prošetřovali jeho stížnost, aniž by ovšem v tomto směru byl ve spise jakýkoliv relevantní podklad.

I v tomto případě stěžovatel vytykal v žalobě žalovanému správnímu orgánu, že ze svědeckých výpovědí plynou rozpory, jež jsou natolik fatální, že za použití toliko těchto důkazních prostředků nelze zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tak především nebylo spolehlivě zjištěno, že by svědci M. Z. a P. N. v době spáchání údajného přestupku byli vůbec přítomni na místě samém. Je tomu tak proto, že nepůsobí věrohodně jimi udávané časové údaje o spáchání přestupku (9 až 10 hod.) oproti skutečnému času v 11,35 hod. a o hustotě provozu (podle těchto svědků značná, ale podle svědkyně N. a policistů prakticky nulová). K tomu ovšem přistupuje i jejich omezený a nedostatečný výhled z vozidla s jejich skálopevným přesvědčením, že přestupek skutečně spáchal a jejich neschopnost identifikovat jeho jako obviněného z přestupku a barvu jeho automobilu. Oba správní orgány však neučinily jediný úkon, kterým by tyto fatální rozpory odstranily. Zejména nezjišťovaly z knihy jízd autoškoly, zda v době okolo 11,35 hod. skutečně osádka vozidla autoškoly v uvedeném složení absolvovala zkušební jízdu, ani nevyslechly další osobu přítomnou v automobilu autoškoly.

Ani v tomto případě z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu není patrné, že by se tento soud uvedenými konkrétními žalobními námitkami stěžovatele v celém rozsahu zabýval, a není z něho ani zřejmé, proč správní soud nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky tohoto účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, ačkoliv je na nich postaven základ jeho žaloby. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku bez potřebné konkretizace nevyhodnotil důkazy jednotlivě a ve všech souvislostech z hlediska jejich věrohodnosti či rozporů, tedy v čem se rozcházejí u jednotlivých důkazů, resp. svědeckých výpovědí skutečnosti zásadní pro posouzení stěžovatelova jednání a v důsledku jakých rozporů je shledal nedostatečně průkaznými, a zcela obecně a nepřezkoumatelným způsobem uvádí, že „... posoudil výpovědi svědků jako věrohodné a pravdivé a dospěl tak k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný správní orgán také náležitě odůvodnil, proč považoval výpovědi svědků za věrohodné, které tak spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise tvořily ucelený důkazní řetězec, z něhož bylo možno spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. V této souvislosti neshledal důvodným tvrzení žalobce, že je řada rozporů ve výpovědích svědků, kteří měli vidět žalobce předjíždět na přechodu pro chodce. Svědci vypovídali hodnověrně a nelze jim klást za vinu, že každý z nich jinak hodnotil některé údaje jako např. přesnou barvu vozidla, přesný čas události, apod. Tvrzení svědků jsou totiž pouze jejich odhadem a nemusí být naprosto přesné. To však ještě neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivity jejich výpovědí. Nebylo rovněž žádných důvodů pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů. Tito veřejní činitelé - na rozdíl od žalobce - neměli na věci a jejím výsledku žádný zájem, a vykonávali jen svou služební povinnost, z níž nevybočili. Proti výpovědi těchto svědků stojí jen tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně, která se naopak jeví jako nevěrohodná, pokud žalobce polemizuje s realitou některých údajů, jimiž ostatní svědci popisovali událost, a před správním orgánem tvrdil, že na přechodu pro chodce nepředjížděl. Krajský soud, i přes námitky žalobce, nemohl zpochybnit ani věrohodnost výpovědi svědků M. Z. a P. N. (osádka vozidla autoškoly). Je tomu tak proto, že právě zkušební komisař a učitel autoškoly v okamžiku výkonu zkoušky v autoškolě jsou ještě vnímavější k porušování dopravních předpisů než ostatní účastníci silničního provozu“.

Takový způsob odůvodnění rozsudku krajského soudu, kde chybí vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, v němž správní soud reaguje na zcela konkrétní výtky stěžovatele obsažené v žalobě obecnými úvahami bez potřebné konkretizace, také brání kasačnímu soudu, aby se mohl konkrétně vyjádřit k opodstatněnosti vznesených stížných námitek. Nejvyšší správní soud proto nemůže takovéto odůvodnění rozsudku krajského soudu akceptovat, neboť nespňuje požadavky kvality právní argumentace.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu vykazuje znaky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), a proto kasačnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek zrušit, a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se znovu zabýval všemi žalobními námitkami, s nimiž se musí po jejich přezkoumání a vyhodnocení provedených důkazů (jednotlivě a ve všech souvislostech) náležitým způsobem konkrétně vypořádat. Teprve po realizaci naznačených úkonů může vydat rozhodnutí nové, které musí být přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože bez prodlení (ihned po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení) rozhodl o věci samé. Za této situace potom nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, který byl publikován pod č. 173/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu